

nisterier, ansaae vi det uforløbent og unyttigt at andrage paa saadan Forhøielse til forøget Byrde for Statskassen. Nu foreslaaer imidlertid Udvalget at vedtage det nye Regulative.

Til § 12.

1) 3 tredie Afdeling, er sat „i en væsentlig Grad“ istedetfor „i en mere eller mindre væsentlig Grad“, hvilket er kaldet en Redactionsforandring. Vi kunne ikke ganske være enige deri, men skulle ikke videre omtale det, da det selvfølgelig ikke er tilfiet at forandre Lovens Indhold paa det anførte Sted.

2) Paragraphens sidste Deel er forandret saaledes, at istedetfor det af Regjeringen foreslaaede og af Landstinget vedtagne Regulative for Invaldforsørgelse i Anledning af Skade, paadraget i Krig, er optaget i Loven deels en Pensionering af Invaliderne enten efter § 4 eller med et vist Beløb for hvert Aars activ Tjeneste, og deels Tillæg af visse Summer, der ere bestemte uden Hensyn til Tjenestetid og Tjenestegrad, efter den i Paragraphen fastsatte Inddeling af Invaliderne. Som Exemppler paa Forandringens Indflydelse bemærkes, at en Invaldf af 1ste Klasse og 1ste Afdeling, der havde tjent i 5 Aar, hvoraf 2 Krigsaar, efter det nye Forslag i det Høieste kan faae en Forsørgelse af 250 Rbd., at en Invaldf af 6te Klasse og 1ste Afdeling under lige Betingelser kan faae 217 Rbd. 3 Mk., hvorimod efter Regjeringens Forslag den Første kunde faae imellem 360 Rbd. og 480 Rbd. og den Sidste fra 100 Rbd. til 140 Rbd. Overhovedet stiller Loven, som den nu foreligger, de 3 første Classer flattere og de 2 sidste bedre, men virker mindst paa 4de Klasse. Vi beklage den betydelige Forringelse af, hvad efter Udkastet kunde tilkommet de yngre Invalider af de høiere Classer, og vi ansee den Forsørgelse, der nu er aabnet disse, for at være uforholdsmæssig lav, især naar en Militair, der har tjent i en kortere Aarrække, er bleven haardt qvæstet. Men i dette og flere Punkter er det heldigt, at man i den overordentlige Invaldfond har et Slags Universalmiddel, der med Hensyn til de hidtil-

værende Krigsinvalider kan bøde paa Manglerne i den ordinaire Understøttelse, hvilket kan see faa meget kraftigere, fordi Antallet af de til de høiere Classer hørende Invalider er ringe. Krigsministerierne have indvilliget i den nye Scala for at see Sagen fremmet, og Udvalget mener, at man dertil maa slutte sig.

Til § 13.

Da en Person efter § 9 og § 11 kan blive Invaldf uden at udtræde for bestandig af den militaire Tjeneste og uden at opnaae vedvarende Forsørgelse, faa er Begyndelsen af den nye § 13 formeentligen urigtigt affattet, idet der uden nærmere Bestemmelse siges: „Den, som bliver invaldf efter en Tjenestetid af 20 eller flere Aar“, uagtet der i dette, saavel som i det andet Tilfælde, at en Person kommer til Skade efter kortere Tjenestetid, ordentligvis maa forudsættes, at den, der skal have Pension, maa egne sig til vedvarende Forsørgelse.

Saalænge det ikke er givet (se § 11), at en vedvarende Forsørgelse er tilstrækkelig begrundet, maa det være tiltænkt Invaldfen at nyde Understøttelse for eet Aar ad Gangen efter § 12, og det, hvad enten han har tjent i 20 eller flere Aar eller i kortere Tid; men at kalde en saadan Understøttelse „Pension“ stemmer neppe med sædvanlig Sprogbrug. Den nye Slutning af § 14 taler dog for, at Loven er saaledes at forstaae, og vi tvivle ikke om, at den saaledes vil blive anvendt, om vi end ikke finde de flere Tilfælde klart udfondrede i de nye Paragrapher.

Til § 16.

Det vil være i det ærede Things Erindring, at Udvalget under Sagens tidligere Behandling modsatte sig, at denne Lov, forsaavidt den angaaer Invaldforsørgelse, blev en Lov om et Stands-Privilegium for de Militaire; vi meente, at udenfor Krigsforhold burde den Militaire staae ved Siden af, men ikke op høies over andre Statsborgere, der paa drage sig Legemsbeskadigelses eller Svaghed ved Udførelse af Forretninger i Statens Tjeneste, med Hensyn til den deri begrundede Afgang